

Hah haa, löysin tuolta vanhojen kirjoitusteni kätköistä tällaisen helmen! Pikku Ella on kasvanut isoksi... En edes muistanut kirjoittaneeni tätä. Tästäkin oli tarkoitus tulla novelli, mutta tällaisenaan se ei novelliksi käy. Pikku Ellasta lukeneille kysymys: millainen vanhempi Ella on...? Mielestäni vähän turhankin pinnallinen :D Argh. Taas postaan monta tekstiä samaan syssyyn... --- Usein istui Nuu portailla miettimässä maailman menoa. Hänen ajatuksistaan saivat osansa niin syksyn ensimmäiset kastemadot kuin maailman suuret tapahtumat. Nuu tiesi niistäkin, sillä hänen isällään oli tapana lukea kiikkustuolissa aamun sanomalehti ääneen piippu suussa vipattaen. Eihän sellainen pienemmänpuoleinen lapsenpallero paljoa ymmärtänyt, mutta silti maailman sodat ja toisten maanosien nälänhätä vakavoittivat valkeat, pyöreät kasvot, jotka olisivat voineet kuulua posliininukelle, elleivät ne olisi olleet tuhruiset. Nuun perhe eli niukasti köyhyysrajan yläpuolella. Oli heillä varaa tilata kaupungin sanomalehti ja ostaa isälle nuuskaa, mutta muuten heidän elonsa ei kovin yleistä ollut. Äiti hääräsi vanhanaikaisen puulieden ympärillä milloin mitäkin toimittaen, joko olematonta tahraa pois hinkaten tai kokaten. Äiti ja isä olivat melko iäkkäitä, eikä heistä siis ollut Nuulle seuraa. Eipä Nuu muuten kovin seurankipeä ollutkaan. Hän viihtyi ajatustensa parissa paremmin kuin kenenkään muun. Nyt Nuu katseli palleroisia varpaitaan, jotka lepäsivät porstuan huterilla portailla. Kaikilla maailman lapsilla ei ollut varaa kenkiin. Nuu omisti enon tekemät huopasaappaat ja tohvelit ja vieläpä kävelykengät. Rikkaiden perheiden lapset kulkivat katuja tehdasvalmisteisissa tai tilaustyönä tehdyissä kengiksi kutsutuissa taideteoksissa. Tehtaat myrkyttivät ilmaa. Siitä Nuu oli lukenut joskus jostakin isän vanhasta kirjasta. Kun kasvan isoksi, on kaikilla maailman lapsilla kengät. Minun ansiostani, Nuu päätti. Hän tahtoi pelastaa maailman ja mielestään kykenisi sen tekemään keräämällä paljon tietoa kaikesta mahdollisesta. Nuun ajatukset keskeytyivät, kun naapurin Ella polki uudella polkupyörällään porstuan eteen ja soitti pyörän kelloa. Nuu nosti kädet korvilleen ja irvisti. Hän ei pitänyt kovista äänistä. Se saattoi johtua siitä, että hän oli kasvanut ikänsä keski-ikäisen pariskunnan lapsena. ”Katso, katso uutta ratsuani! Eikö olekin sievä?” Ella silitti hellästi helakanpunaisen pyöränsä ohjaustankoa ja hyrisi innosta. Hänen olkihattunsa meinasi pudota päästä. Nuu pisti sen merkillle. Ella yritti herättää Nuun mielenkiinnon, mutta pian Nuu vaipui takaisin omiin ajatuksiinsa. Niin, ne maailman lasten kengät. Voisin aloittaa harjoittelemalla neulomaan, hän pohdiskeli. Neulomistaitoa kun tarvittiin sukkien valmistamiseen. Langankin hän kehräisi itse. Mihinkään vieraaseen ei kannattanut Nuun mielestä takertua. Ella polki jalkaansa harmistuksissaan maahan. Hän oli tuollainen soma maalaistyttö, joka oli isänsä kuoltua sairauteen muuttanut äitinsä kanssa kaupunkiin. Ellalle kaikki oli uutta ja ihmeellistä. Ja mikä pahinta, hänellä oli rikas mielikuvitus. Sellaista Nuu ei voinut sietää. Eihän siinä ollut laitaa, että tuulenvire olisi todellisuudessa jonkun täti Tuulen helman pyyhkäisy poskea vasten. Nuu oli kovasti yrittänyt nähdä sen minkä Ella väitti olevan totta. ”En näe missään mitään ratsua”, Nuu tokaisi verkkiaan. Hän punnitsi jokaisen sanansa tarkkaan, sillä maailmaa ei pelastettu harkitsemattomilla sanoilla ja mielipahalla. Ella alkoi tuhertaa itkua. Sitäkään Nuu ei ymmärtänyt: hän ei kerta kaikkiaan osannut itkeä. Ja mitä itkemistä tässäkin nyt oli? Ella vain tuhrasi turhaan elimistönsä suola- ja vesivaroja. Pikku Nuu huokaisi ja pudisteli päätään kuin voipunut vanha eukko. Hän tahtoi äkkiä tilanteesta pois ja vetäytyi sisälle. Ella jäi porstuan eteen purkamaan tyrmistystään tyhjälle ilmalle, jonka piti olla täti Tuuli. ”Taasko sinä vetelehdit sen hupsun kanssa?” kysyi äiti ankaralla äänellä. ”Taas, äiti”, Nuu huokaisi alistuneena.